

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **D. S.**, bývajúceho v K., proti povinným **1/ O. F.**, bývajúcemu v K. a **2/ H. F.** bývajúcej v K., **o vymoženie 1 300 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. Er 672/96, o dovolaní súdneho exekútora Ing. Mgr. K. M., so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2007, sp.zn. 1 CoE 29/2006 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I uznesením z 30. septembra 2005 č.k. Er 672/96-12 zastavil na návrh súdneho exekútora exekúciu v zmysle § 57 ods. 1 písm.h/ zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 1 940 Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Výrok o trovách exekúcie napadli odvolaním oprávnený a súdny exekútor. Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. februára 2007 sp.zn. 1 CoE 29/2006 napadnutý výrok uznesenia súdu prvého stupňa zmenil tak, že oprávnený je povinný zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 1 364 Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Mal za to, že exekútorovi za výkon exekučnej činnosti patrí odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času v zmysle § 196 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení noviel, pričom pre vyčíslenie týchto trov platí vyhláška

č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. Uviedol, že súd prvého stupňa vychádzal správne z časovej špecifikácie jednotlivých úkonov vykonaných exekútorom a spočítaním jednotlivých úkonov výšku odmeny určil v rozsahu 5 hodín účelne vynaložených na výkon exekúcie. Odvolací súd však posúdil exekútorom vykonané vyúčtovanie z hľadiska času potrebného na vykonanie jednotlivých úkonov odlišne, keď zrátal celkový čas úkonov v rozsahu 175 minút, teda v rozsahu troch začatých hodín x 200 Sk, spolu v sume 600 Sk, čo spolu s náhradou paušálnej sumy za získanie poverenia na vykonanie exekúcie v sume 100 Sk, za doručenie upovedomenia o začatí exekúcie v sume 100 Sk, za zisťovanie bydliska povinného v sume 100 Sk a za zisťovanie platiteľa mzdy povinného v sume 100 Sk, s pripočítaním hotových výdavkov (poštovné 124 Sk, kolok 50 Sk) a s DPH z priznanej odmeny v sume 190 Sk, predstavuje celkovú sumu odmenu exekútora 1 364 Sk. Námiety oprávneného odvolací súd nepovažoval za dôvodné, nakoľko z obsahu exekučného spisu nevyplývalo, že relevantne žiadal predchádzajúcu súdnu exekútoru o zastavenie exekučného konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie. Žiadal uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Už postup prvostupňového súdu pri sčítaní časov úkonov súdneho exekútora, vykonaných v rôzne dni, bol nesprávny. Odvolací súd išiel nad rámec odvolania a sám určoval, koľko trval ten – ktorý úkon súdneho exekútora, čím ešte viac krátil trovy súdneho exekútora. Posúdenie účelnosti vynaložených procesných úkonov súdneho exekútora neprislúcha procesnému súdu. Namietal nesprávny záver súdu o počte hodín, v tom smere, že či úkon trval 20 minút alebo 50 minút, vždy šlo o jednu aj začatú hodinu, a preto v danom prípade mu mala byť priznaná náhrada za 9 aj začatých hodín exekučnej činnosti.

Oprávnený a povinní sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 1. júla 2007 (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého je s poukazom na ustanovenie § 372o zák.č. 273/2007 Z.z. potrebné vec právne posúdiť, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednáwanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa

nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však dovolacím súdom nebola v konaní zistená a dovolateľom ani namietaná.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. marca 2008

JUDr. Ladislav Górasz, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :